

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“คน” เป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของทุกสังคม สังคมใดเต็มไปด้วยทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ สังคมนั้นย่อมมีคุณภาพไปด้วย ประเทศชาติก็มีแต่ความเจริญรุ่งเรือง การพัฒนาคนให้มีคุณภาพได้นั้น ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องร่วมกันจัดการศึกษาให้กับเด็ก เยาวชน และประชาชน โดยทั่วไปให้มีโอกาสได้เรียนรู้ตลอดชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษาให้กับเด็ก และเยาวชนที่จะเติบโตใหญ่ เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในอนาคตของสังคมไทย ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช (<http://www.mod.go.th/heritage/king/rama9/rama91.htm> เข้าถึง 24 ตุลาคม 2548) ทรงมีพระราชดำริเนื่องในการเปิดศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางและสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง วันที่ 28 มกราคม 2495 ความตอนหนึ่งว่า อนาคตของชาติทุกชาติ ย่อมขึ้นอยู่กับเด็ก เพราะเด็กก็คือผู้ใหญ่ในเวลาข้างหน้า ถ้าบุคคลได้รับการอบรมบ่มนิสัย ให้เป็นพลเมืองคืออยู่ในศีลในธรรมเคารพต่อบทกฏหมายของบ้านเมืองเสียตั้งแต่ยังเยาว์เมื่อเติบโตขึ้น พลเมืองของประเทศก็จะมีแต่คนดี และประเทศจะเจริญก้าวหน้าต่อไปได้

หลังจากที่ประเทศไทยต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ที่สำคัญด้านเศรษฐกิจ รัฐบาลไทยจึงได้จัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2545-2549(สมเดช สีเสง. ม.ป.ป.: 139) โดยให้ความสำคัญเป็นลำดับสูงสุด ต่อการพัฒนาคุณภาพคนและกระบวนการเรียนรู้ ควบคู่ไปกับการปรับระบบบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ด้วยการระดมการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในสังคม รวมทั้งองค์กรส่วนท้องถิ่นในการร่วมรับผิดชอบจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานตามศักยภาพและความต้องการของท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อนำทุนที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและลงทุนอย่างสอดคล้องกับทรัพยากรภาครัฐที่มีอยู่อย่างจำกัด เพื่อสร้างรากฐานของสังคมให้เข้มแข็ง หลังจากนั้น รัฐบาลได้กำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550-2554 (สำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549: 47 และ 54-55)ยังคงยึดคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และเร่งสร้างกำลังคนที่มีความเป็นเลิศในการสร้างสรรค์นวัตกรรมและองค์ความรู้ใหม่ที่น่าไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาประเทศ ตลอดจนผลักดันให้การค้นหาเด็กที่มีอัจฉริยภาพด้านต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงขึ้นและ

พัฒนาศักยภาพให้มีความเป็นเลิศ ทั้งในด้านความรู้และคุณธรรม โดยส่งเสริมให้ครอบครัวสามารถเข้าถึงสันตนาการเชิงสร้างสรรค์ และกิจกรรมศิลปะต่าง ๆ ที่จัดขึ้นทั้งในโรงเรียนและชุมชน อีกทั้งมีภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนมีบทบาทในการผลักดันแนวทางการพัฒนาไปสู่การปฏิบัติบนพื้นฐานของความร่วมมือ และประสานเชื่อมโยงการทำงานอย่างบูรณาการของทั้งภาครัฐ ธุรกิจเอกชน ประชาสังคม สถาบันทางสังคม สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา สื่อสารมวลชนและองค์กรระหว่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับ อุษณีย์ โพธิสุข(2543: 9) ที่กล่าวว่า หลังจากประเทศของเรา ประสบกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่ทำให้เราต้องหันมาหาทางออก และเข้าใจว่าประเทศเรานั้นไม่ได้ขาดทรัพยากร ไม่ได้ขาดคนมีความรู้ แต่ขาดผู้นำทางปัญญา ด้านต่าง ๆ ที่จะไปช่วยแก้ปัญหาที่สลับซับซ้อน ที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยหลักวิชาที่ร่ำเรียนในสถาบันการศึกษา ในอนาคตได้ ดังนั้นการเตรียม “คน” ที่มีศักยภาพสูงเพื่อเป็นผู้นำด้านต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องสำคัญ จำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องให้มีการปรับโครงสร้างทางการศึกษาเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการศึกษา และการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่ส่งผลให้โครงสร้างพื้นฐานของการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (มลิวัลย์ ลับไพรี. 2549: 3-4)คือ การปฏิรูปการศึกษาของไทยที่จะส่งให้เด็กมีโอกาสแสดงความสามารถมากขึ้น และดำรงไว้ให้ความสำคัญในเรื่องเด็กระดับหัวกระทินมากขึ้น ก็จะทำให้เราเป็นประเทศที่มีการพัฒนาแบบยั่งยืนโดยไม่มีการล้มครืนอย่างเฉียบพลันเช่นปัจจุบัน

การปฏิรูปการศึกษาของไทยครั้งสำคัญ ก่อให้เกิดการตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546: 6 - 7, 11 - 13 และ 28 - 29) ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนแปลงที่สำคัญยิ่งในด้านการจัดการศึกษาและการพัฒนาอัจฉริยภาพของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ซึ่งในมาตรา 10 (4) บัญญัติไว้ว่าการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น มาตรา 22 บัญญัติว่าการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ นอกจากนั้นมาตรา 24 บัญญัติว่าการจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา 24 (5) บัญญัติว่าจะต้องมีการส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ โดยใช้หลักสูตรการศึกษาระดับต่าง ๆ รวมทั้งหลักสูตรการศึกษา

สำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษตามมาตรา 10 (4) นั้น มีแนวการจัดการศึกษาตามมาตรา 28 ที่บัญญัติว่า หลักสูตรต้องมีลักษณะหลากหลาย ทั้งนี้ให้จัดตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัยและศักยภาพ โดยให้มีการระดมทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาตามมาตรา 60 โดยเฉพาะ (3) จัดสรรงบประมาณและทรัพยากรทางการศึกษาอื่นเป็นพิเศษ ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความจำเป็นในการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการเป็นพิเศษแต่ละกลุ่มตามมาตรา 10 (4) โดยคำนึงถึงความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาและความเป็นธรรม

หลังจากนั้นคณะรัฐมนตรี (สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ. 2548: 4, 35-53) จึงมีมติเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2546 ให้จัดตั้งศูนย์พัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษแห่งชาติเป็นองค์กรมหาชน อยู่ภายใต้สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ เพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดกลไกในการเสาะหา การพัฒนาและการใช้ความเชี่ยวชาญ ของผู้มีความสามารถพิเศษในสาขาต่าง ๆ และจากสภาพการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษที่ผ่านมา แม้รัฐบาลได้ให้ความสำคัญ และได้มีการดำเนินการในเรื่องนี้มาระยะหนึ่งแล้ว แต่ผู้ที่เกี่ยวข้องนับตั้งแต่ระดับนโยบายระดับปฏิบัติ รวมถึงพ่อแม่ ผู้ปกครอง และบุคคลทั่วไปยังขาดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องความจำเป็นที่จะต้องจัดการศึกษาให้กับเด็กกลุ่มนี้ ที่สำคัญคือ ขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องกระบวนการจัดการศึกษา ขาดการประสานงานรวมถึงขาดการส่งเสริมสนับสนุนอย่างเพียงพอที่จะช่วยให้เกิดการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งสภาพการณ์ปัจจุบัน ประเทศไทยมีความจำเป็นต้องมีผู้นำที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความรู้ความสามารถอย่างสูง พร้อมไปกับการมีคุณธรรมจริยธรรม ที่จะนำประเทศให้สามารถยืนหยัดอยู่บนพื้นฐานอันแข็งแกร่งมั่นคงด้วยตนเอง ก่อนที่จะเข้าสู่การแข่งขันกับนานาประเทศได้อย่างมั่นใจ ซึ่งจากสถิติประมาณการร้อยละ 1 ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 3-17 ปี ในปี 2547 ประเทศไทยสูญเสียเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านต่าง ๆ ไปเป็นจำนวนกว่า 1.2 แสนคน จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์การ พัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษ(พ.ศ. 2549 - 2559) จำนวน 7 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ สร้างกลไกการบริหารจัดการสร้างความตระหนักรู้และการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง การพัฒนาระบบ การศึกษา การผลิตและพัฒนาบุคลากร การสร้างและการถ่ายทอดองค์ความรู้ การพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษระดับสูง และการสร้างความเป็นเลิศในด้านต่าง ๆ ให้กับประเทศ

จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และยุทธศาสตร์การพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษดังกล่าวข้างต้น กระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. 2546: 2) จึงได้กำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์การจัดการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ

ไว้เป็นการเฉพาะ เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามหลักการ มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับระบบโครงสร้าง และการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาเพื่อเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นหน่วยงานประสานการดำเนินงาน ทั้งนี้ได้กำหนดวิสัยทัศน์ด้านการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษไว้ว่า การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นสิทธิที่เด็กและเยาวชนทุกคนต้องได้รับอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยสอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล รัฐและสังคมพึงจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ให้พัฒนาได้อย่างเต็มที่ บรรลุขีดสุดในทุกด้านโดยไม่ลดทอนหรือสกัดกั้นความสามารถพิเศษด้านใดด้านหนึ่งของบุคคล โดยมีครอบครัวและสังคมให้การดูแลส่งเสริมให้เป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม เป็นคนดีมีคุณภาพควบคู่ไปกับการความสามารถพิเศษที่เด็กมีอยู่ ตลอดจนสนับสนุนส่งเสริมให้นำความสามารถพิเศษนั้น ๆ ไปพัฒนาองค์ความรู้ให้กับสังคมและประเทศชาติในฐานะผู้นำในด้านที่ตนมีศักยภาพ โดยที่ดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขด้วย

สำหรับการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษของกระทรวงศึกษาธิการนั้นได้กำหนดนโยบายให้เริ่มตั้งแต่วัยก่อนเข้าเรียน เพื่อให้ผู้มีความสามารถพิเศษมีโอกาสได้เริ่มพัฒนาตั้งแต่ต้น ให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง บุคลากรในโรงเรียนและชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาทุกระดับ โดยพัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษา ดำเนินการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นให้ครบถ้วนทั้งในด้านของการสร้างองค์ความรู้ การเผยแพร่ความรู้และการนำความรู้ไปใช้ในการจัดการศึกษาเพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปอย่างถูกต้องตามหลักการ มีการจัดสรรทรัพยากรอย่างเพียงพอสำหรับความต้องการเบื้องต้นให้การจัดการศึกษาแก่ผู้มีความสามารถพิเศษดำเนินการไปอย่างต่อเนื่องเป็นการถาวร นอกจากนี้ให้มีการระดมทรัพยากรในทุกรูปแบบจากทุกแหล่ง เพื่อนำมาใช้ในการจัดการศึกษาให้แก่ผู้มีความสามารถพิเศษอย่างได้ผลเต็มที่ โดยในเบื้องต้นกระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ด้านภาษา ด้านกีฬา ด้านดนตรี และด้านทัศนศิลป์และศิลปะการแสดง จัดให้องค์กรต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่จัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ดูแลส่งเสริมและติดตามการจัดการศึกษาแต่ละระดับดำเนินการ ทั้งนี้ได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการดำเนินงานในระดับชุมชนและโรงเรียน ให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง ผู้บริหาร ครู โรงเรียน และบุคลากรในชุมชนควรต้องมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะที่จำเป็น มีเครื่องมือที่จำเป็นในการดำเนินการ ตลอดจนมีส่วนร่วมในการบริหารและการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ

ในส่วนของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ กลุ่มนโยบายและแผน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ (2547: 24-25) ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เขตพื้นที่การศึกษากระบี่ พ.ศ. 2548 - 2550 และกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ในการจัดการศึกษา
ขั้นพื้นฐานให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ความเป็นเลิศทางวิชาการ ด้วยประเด็นยุทธศาสตร์
3 ยุทธศาสตร์ เพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของกระทรวงศึกษาธิการ คือ

1. ประกันโอกาสการเข้าถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
เอกชน สถาบันศาสนา สถานประกอบการ บุคคล และครอบครัวรับผิดชอบในการจัดการศึกษา
ส่งเสริมให้สถานศึกษา จัดการศึกษาในรูปแบบที่หลากหลาย โดยคำนึงถึงความต้องการจำเป็น
ของผู้เรียน

2. พัฒนาการบริหารจัดการมุ่งสู่คุณภาพการศึกษา โดยส่งเสริมให้สถานศึกษาพัฒนารูปแบบ
และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทางปฏิรูปการเรียนรู้ และส่งเสริมให้สถานศึกษาระดมทรัพยากร
และใช้ประโยชน์จากภูมิปัญญา แหล่งเรียนรู้ สถานประกอบการในท้องถิ่นเพื่อการจัดการศึกษา

3. เพิ่มศักยภาพผู้เรียนสู่ความเป็นเลิศ โดยส่งเสริมให้มีสถานศึกษาหรือชั้นเรียนที่มุ่ง
ความเป็นเลิศเฉพาะด้าน ตอบสนองผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ รวมทั้งส่งเสริมสถานศึกษาที่จัด
การศึกษาในรูปแบบพิเศษต่าง ๆ

โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ในฐานะโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำจังหวัดกระบี่ และมี
ขนาดใหญ่ที่สุดของจังหวัด สังกัดเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ ตระหนักในภารกิจสำคัญในการจัด
การศึกษาให้กับนักเรียนทุกคนอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนได้มี
โอกาสเรียนรู้ได้อย่างหลากหลายวิธี ตามความถนัดและความสนใจ จึงได้กำหนดกลยุทธ์
องค์กรไว้ในแผนกลยุทธ์ของโรงเรียน พ.ศ. 2548-2550 (โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล. 2548:
1-2) ที่สอดคล้องกับการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถพิเศษด้วยกลยุทธ์
เครือข่ายการมีส่วนร่วม 3 กลยุทธ์ คือ

1. พัฒนาการบริหารและการจัดการศึกษาตามระบบมาตรฐานสากล กำหนดให้มีการพัฒนา
หลักสูตรสถานศึกษา ให้เหมาะสมกับการปฏิรูปการเรียนรู้ และสอดคล้องกับความต้องการของ
นักเรียนและท้องถิ่น

2. สนับสนุนและส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและพัฒนาสภาพแวดล้อม
ภายในโรงเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้

3. พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานการศึกษา ดำเนินการค้นหาแววและพัฒนา
ศักยภาพของนักเรียนสู่ความเป็นเลิศทางอัจฉริยภาพด้านต่าง ๆ

โรงเรียนได้ร่วมกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจัดทำโครงการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนกลุ่มที่
มีความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ 7 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์
ด้านคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านกีฬา และด้านผู้นำ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาแววอัจฉริยภาพ

ของนักเรียน กำหนดแนวทางที่เอื้อต่อการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีแววจนริยภาพและ ดำเนินการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานักเรียนกลุ่มเป้าหมายให้ได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถ ตามความถนัดและความสนใจให้ถึงขีดสุดแห่งศักยภาพ ภายใต้ความเชื่อที่ว่าหากนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ และมีแววจนริยภาพ ได้รับการพัฒนาจนถึงขีดสุดแห่งศักยภาพแล้ว เมื่อเติบโตจะเป็นกลุ่มบุคคลที่สร้างคุณประโยชน์ต่อท้องถิ่น ต่อจังหวัดกระบี่ สังคมประเทศชาติ และของโลกต่อไป

จากการศึกษาวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการของโรงเรียน อำนวยพานิชกุล ในการบริหารและการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ในปีการศึกษา 2548 พบว่า โรงเรียนให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษา เพื่อสนองความรู้ความสามารถและความต้องการของนักเรียนทุกคน ในขณะเดียวกันก็ได้ดำเนินการส่งเสริมนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านต่าง ๆ ได้แสดงออกซึ่งความรู้ ความสามารถ ทักษะ และประสบการณ์ตามความถนัดและความสนใจของแต่ละบุคคล แต่โรงเรียนมีรูปแบบในการพัฒนาที่ไม่ชัดเจน ขาดแนวทางในการ วัดแววจนริยภาพ และขาดการดำเนินการพัฒนาอย่างเป็นระบบขั้นตอน เมื่อพิจารณาผลการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนพบว่า นักเรียนที่มีอัจฉริยภาพได้มีโอกาสเข้าร่วม กิจกรรมพัฒนาอัจฉริยภาพด้านต่าง ๆ ยังไม่หลากหลาย ไม่ทั่วถึง และไม่เต็มศักยภาพ ส่งผลให้ โอกาสที่จะเข้ารับการแข่งขันหรือการได้รับรางวัล การประกาศเกียรติคุณในระดับต่าง ๆ ยังไม่เป็นที่ น่าพึงพอใจ กล่าวคือ นักเรียนเพียงร้อยละ 20.27 ของนักเรียนทั้งหมดได้รับการพัฒนาอัจฉริยภาพ และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักเรียนได้รับการพัฒนาอัจฉริยภาพด้านภาษาไทย จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 1.72 ด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 2.37 ด้านวิทยาศาสตร์ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 2.44 ด้านคณิตศาสตร์ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 1.58 ด้านดนตรี จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 3.36 ด้านกีฬา จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 3.99 และ ด้านผู้นำ จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 4.81 รวม 615 คน คิดเป็นร้อยละ 20.27 ของนักเรียนทั้งหมด ได้รับการ รางวัลและการยกย่องชมเชย จำนวน 302 คน ร้อยละ 9.95 ของนักเรียนทั้งหมดและคิดเป็นร้อยละ 49.11 ของนักเรียนที่โรงเรียนค้นพบแววจนริยภาพ จะเห็นได้ว่ายังมีนักเรียนอีกจำนวนมากที่ยัง ไม่ได้รับการค้นหาแววจนริยภาพ ส่งผลให้สูญเสียโอกาสการได้รับการพัฒนาด้านอัจฉริยภาพไป อย่างน่าเสียดาย นอกจากนี้ยังพบว่าการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ยังได้รับการ สนับสนุนส่งเสริมจากเครือข่ายการมีส่วนร่วมอยู่ในวงจำกัด ยังไม่ครอบคลุมและเครือข่ายต่าง ๆ ยังไม่เข้าใจบทบาทการมีส่วนร่วมที่ชัดเจน การมีส่วนร่วมยังไม่ครอบคลุมทุกกระบวนการมีส่วนร่วมอันได้แก่ ร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมินผล และร่วมปรับปรุงพัฒนา

จากผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับการศึกษาข้อมูลการจัดการศึกษาของประเทศไทยที่ผ่านมา (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2548: 1) สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและปัญหาของโรงเรียน คือ ให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนทั่วไป ทำให้การส่งเสริมการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร อีกทั้งคนทั่วไปยังมีความเข้าใจผิดว่าเด็กเหล่านี้เป็นคนที่เรียนดีเยี่ยม มีเชาวน์ปัญญาสูงสามารถจัดการและช่วยเหลือตนเองได้คืออยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ หรือคำแนะนำจากบุคคลรอบข้าง จากพ่อแม่ ผู้ปกครอง และครูอาจารย์ ทั้งที่ในความเป็นจริงเด็กที่มีศักยภาพสูงมากเหล่านี้ หากไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลและพัฒนาความสามารถอย่างถูกต้องเหมาะสม ตั้งแต่เยาว์วัยความเป็นเลิศไม่อาจเกิดขึ้นได้เลยและอาจหายไปในที่สุด นับเป็นการสูญเสียทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่ายิ่งต่อการพัฒนาประเทศไปอย่างน่าเสียดาย ยิ่งไปกว่านั้นยังอาจทำให้บุคคลกลุ่มนี้เกิดปัญหาทางจิตใจรู้สึกเก็บกด คับข้องใจหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน อาจใช้ความรู้ความสามารถไปในทางที่ผิด กลายเป็นปัญหาแก่สังคม ทั้งที่เด็กกลุ่มนี้มีศักยภาพพอที่จะสร้างความเป็นเลิศในศาสตร์สาขาต่าง ๆ และเป็นผู้นำทางสังคมได้ และด้วยความเชื่อที่ว่าหากเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ได้รับการส่งเสริมและพัฒนาจนถึงขีดสุดแห่งศักยภาพแล้ว เมื่อเติบโตใหญ่จะเป็นพลังทางปัญญาที่สำคัญในการสร้างประโยชน์ต่อสังคม ประเทศชาติและโลกได้ จึงเป็นภารกิจที่สำคัญของผู้วิจัย ในฐานะผู้อำนวยการโรงเรียนที่จะต้องดำเนินการพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษค้นหาแววจนจรึยภาพตามแนวทางที่เอื้อต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษให้มีโอกาสได้รับการค้นหาและพัฒนาความสามารถให้ถึงขีดสุดแห่งศักยภาพของแต่ละบุคคล อีกทั้ง เมื่อพิจารณาเครือข่ายการมีส่วนร่วมทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนแล้ว โรงเรียนยังสามารถเพิ่มศักยภาพการมีส่วนร่วมตามกลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่กำหนดไว้ในแผนกลยุทธ์ของโรงเรียน พ.ศ.2548-2550 จึงดำเนินการวิจัยและพัฒนารูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล
- 2.2 เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล

2.3 เพื่อเปรียบเทียบอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ก่อนและหลังการพัฒนา

2.4 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแว่อัจฉริยภาพก่อนและหลังการพัฒนา

2.5 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล

2.6 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ก่อนและหลังการพัฒนา

3. สมมุติฐานการวิจัย

3.1 รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ที่พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบที่มีความเชื่อมั่นสูง

3.2 เมื่อใช้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาอัจฉริยภาพมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น

3.3 นักเรียนมีอัจฉริยภาพหลังการพัฒนาตามรูปแบบ การพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล สูงกว่าก่อนการพัฒนา

3.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแว่อัจฉริยภาพหลังการพัฒนาตามรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล สูงกว่าก่อนการพัฒนา

3.5 นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ไม่แตกต่างกัน

3.6 นักเรียน ครู และผู้ปกครอง มีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล หลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

4. ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตเนื้อหา

การดำเนินการวิจัยและพัฒนารูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 กำหนด

อัจฉริยภาพของนักเรียน 7 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านกีฬา และด้านผู้นำ

5. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.1 ประชากรของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัมมาตย์พานิชนุกูลที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2549 จำนวน 3,014 คน ปีการศึกษา 2550 จำนวน 3,012 คน ครูปีการศึกษา 2549 จำนวน 150 คน และปีการศึกษา 2550 จำนวน 150 คน ผู้ปกครองนักเรียน ปีการศึกษา 2549 จำนวน 3,014 คน ปีการศึกษา 2550 จำนวน 3,012 คน ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 1 คน ประชากรที่เป็นเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียน ได้แก่ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 15 คน คณะกรรมการบริหารโรงเรียน จำนวน 38 คน คณะกรรมการนักเรียน จำนวน 155 คน คณะกรรมการสมาคมผู้ปกครองและครู จำนวน 31 คน คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่า จำนวน 29 คน คณะกรรมการเครือข่ายผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 13 คน ประชากรที่เป็นเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน ได้แก่ องค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสถาบันศาสนา

5.2 กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ได้แก่ นักเรียน ครู ผู้ปกครอง ผู้บริหารโรงเรียน เครือข่ายการมีส่วนร่วมซึ่งได้แก่ เครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียน ได้แก่ ผู้แทนคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้แทนคณะกรรมการบริหารโรงเรียน ผู้แทนคณะกรรมการนักเรียน ผู้แทนสมาคมผู้ปกครองและครู ผู้แทนสมาคมศิษย์เก่า ผู้แทนคณะกรรมการเครือข่ายผู้ปกครองนักเรียน และเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน ได้แก่ ผู้แทนองค์กรภาครัฐ ผู้แทนองค์กรเอกชน ผู้แทน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้แทนสถาบันศาสนา ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการดังนี้

5.2.1 กลุ่มตัวอย่างนักเรียน

5.2.1.1 กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group)

เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเป็นประธานคณะกรรมการนักเรียนจำนวน 1 คนและกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการนักเรียนจำนวน 1 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง 2 คน

5.2.1.2 กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่มีแววจนริยภาพ

ดำเนินการคัดกรองนักเรียนในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ใช้กลุ่มประชากรนักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบเพื่อค้นหาแววจนริยภาพ ได้นักเรียนที่มีแววจนริยภาพทั้ง 7 ด้าน ในปีการศึกษา 2549 จำนวน 616 คน และปีการศึกษา 2550 จำนวน 630 คนใช้ นักเรียนที่มีแววจนริยภาพทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่างในการพัฒนาอัจฉริยภาพและการสอบถามความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน

5.2.1.3 กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ใช้ในการสอบถามความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน ปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเคร์จซีและมอร์แกน (Krejcie, R.V. and Morgan D.W. 1970 อ้างถึงใน นรา สมประสงค์ 2538: 12-19) ใช้วิธีการสุ่มตามชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) และวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยกำหนดหน่วยการสุ่มเป็นชั้น ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนในปีการศึกษา 2549 นักเรียน จำนวน 346 คน ปีการศึกษา 2550 จำนวน 346 คน

5.2.2 กลุ่มตัวอย่างครู

5.2.2.1 กลุ่มตัวอย่างครูที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group)

เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดให้ผู้แทนครูในคณะกรรมการบริหารโรงเรียน จำนวน 2 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

5.2.2.2 กลุ่มตัวอย่างครูที่ค้นหาแววจนริยภาพ

กลุ่มตัวอย่างครูที่ดำเนินการคัดกรองนักเรียนเพื่อค้นหาแววจนริยภาพ ได้แก่ ครูที่ปรึกษาที่โรงเรียนแต่งตั้งให้เป็นครูที่ปรึกษาของนักเรียนทุกห้องเรียนจำนวน 72 คน ใช้ทุกคนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการค้นหาแววจนริยภาพของนักเรียน และการสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพ

5.2.2.3 กลุ่มตัวอย่างครูที่ใช้ในการสอบถามความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเคร์จซีและมอร์แกน (Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. 1970 อ้างถึงในนรา สมประสงค์ 2538: 12-19) ใช้วิธีการสุ่มตามชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) และ วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยกำหนดหน่วยการสุ่มเป็นชั้นได้กลุ่มตัวอย่างครูในปีการศึกษา 2549 จำนวน 108 คน และปีการศึกษา 2550 จำนวน 108 คน

5.2.3 กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครอง

5.2.3.1 กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group)

เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดให้ผู้แทนผู้ปกครองในเครือข่ายผู้ปกครองซึ่งเป็นประธานคณะกรรมการระดับโรงเรียน จำนวน 1 คน และกรรมการและเลขานุการ จำนวน 1 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 คน

5.2.3.2 กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองของนักเรียนที่มีแว้อัจฉริยภาพ

ดำเนินการคัดกรองนักเรียนในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ใช้กลุ่มประชากรผู้ปกครองทุกคนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อค้นหาแว้อัจฉริยภาพ ได้นักเรียนที่มีแว้อัจฉริยภาพทั้ง 7 ด้าน และเลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ใช้ผู้ปกครองนักเรียนที่มีแว้อัจฉริยภาพในปีการศึกษา 2549 จำนวน 616 คน และปีการศึกษา 2550 จำนวน 630 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสอบถามความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน

5.2.3.3 กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองที่ใช้ในการสอบถามความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียน ปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเคร็จซี่และมอร์แกน (Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. 1970 อ้างถึงในนรา สมประสงค์ 2538: 12-19) ใช้วิธีการสุ่มตามชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) และวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยกำหนดหน่วยการสุ่มเป็นชั้น ได้กลุ่มตัวอย่างในปีการศึกษา 2549 ผู้ปกครอง จำนวน 346 คน และในปีการศึกษา 2550 จำนวน 346 คน

5.2.4 กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารโรงเรียน

เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้ผู้บริหารโรงเรียนจำนวน 1 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

5.2.5 กลุ่มตัวอย่างคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการบริหารโรงเรียน คณะกรรมการสมาคมผู้ปกครองและครู คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่า และคณะกรรมการเครือข่ายผู้ปกครองนักเรียนที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเป็นประธานคณะกรรมการ จำนวน 1 คนและกรรมการและเลขานุการ จำนวน 1 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน

5.2.6 กลุ่มตัวอย่างองค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและสถาบันศาสนา

เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างองค์กรภาครัฐ จำนวน 2 คน องค์กรเอกชน จำนวน 2 คน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 2 คน และสถาบันศาสนา จำนวน 2 คน รวม 8 คน

6. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ คือ รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม

ตัวแปรตาม คือ

1. อัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล จำนวน 7 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านกีฬา และด้านผู้นำ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแว่อัจฉริยภาพ
3. ความคิดเห็นของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล
4. ความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

7.1 อัจฉริยภาพ หมายถึง ความสามารถพิเศษ และมีศักยภาพสูงปรากฏเป็นแว่ที่โดดเด่นมากกว่าบุคคลอื่นเมื่อเปรียบเทียบกับผู้มีความสามารถพิเศษที่มีอายุระดับเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกันของนักเรียนโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ที่ค้นพบโดย ครู ผู้ปกครอง ตนเองและผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางจำนวน 7 ด้าน ได้แก่ด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านกีฬา ด้านดนตรีและด้านผู้นำ

7.1.1 อัจฉริยภาพด้านภาษาไทย หมายถึง ความสามารถพิเศษด้านการฟัง การพูด การอ่านการเขียนภาษาไทย และมีศักยภาพสูง ปรากฏเป็นแว่ที่โดดเด่นมากกว่าบุคคลอื่นเมื่อเปรียบเทียบกับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีอายุระดับเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกันของนักเรียนโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูลที่ค้นพบโดยครู ผู้ปกครอง ตนเอง และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขา

7.1.2 อัจฉริยภาพด้านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถพิเศษด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และมีศักยภาพสูง ปรากฏเป็นแนวที่โดดเด่นมากกว่าบุคคลอื่นเมื่อเปรียบเทียบกับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีอายุระดับเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกัน ของนักเรียน โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ที่ค้นพบโดยครู ผู้ปกครอง ตนเอง และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง

7.1.3 อัจฉริยภาพด้านวิทยาศาสตร์ หมายถึง ความสามารถพิเศษด้านวิทยาศาสตร์ และสิ่งแวดลอมและมีศักยภาพสูง ปรากฏเป็นแนวที่โดดเด่นมากกว่าบุคคลอื่น เมื่อเปรียบเทียบกับผู้มีความสามารถพิเศษด้านวิทยาศาสตร์ที่มีอายุระดับเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกันของนักเรียน โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูลที่ค้นพบโดยครู ผู้ปกครอง ตนเอง และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง

7.1.4 อัจฉริยภาพด้านคณิตศาสตร์ หมายถึง ความสามารถพิเศษด้านคณิตศาสตร์ และมีศักยภาพสูง ปรากฏเป็นแนวที่โดดเด่นมากกว่าบุคคลอื่น เมื่อเปรียบเทียบกับผู้มีความสามารถพิเศษด้านคณิตศาสตร์ที่มีอายุระดับเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกันของนักเรียน โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูลที่ค้นพบโดยครูผู้ปกครอง ตนเอง และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง

7.1.5 อัจฉริยภาพด้านดนตรี หมายถึง ความสามารถพิเศษด้านดนตรีไทย ดนตรีสากล นาฏศิลป์ และการแสดง และมีศักยภาพสูง ปรากฏเป็นแนวที่โดดเด่นมากกว่าบุคคลอื่นเมื่อเปรียบเทียบกับผู้มีความสามารถพิเศษด้านดนตรีที่มีอายุระดับเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกันของนักเรียน โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูลที่ค้นพบโดยครู ผู้ปกครอง ตนเอง และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง

7.1.6 อัจฉริยภาพด้านกีฬา หมายถึง ความสามารถพิเศษด้านกีฬา และมีศักยภาพสูง ปรากฏเป็นแนวที่โดดเด่นมากกว่าบุคคลอื่น เมื่อเปรียบเทียบกับผู้มีความสามารถพิเศษด้านกีฬา ที่มีอายุระดับเดียวกัน ในสภาพแวดล้อมเดียวกันของนักเรียน โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ที่ค้นพบโดยครู ผู้ปกครอง ตนเอง และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง

7.1.7 อัจฉริยภาพด้านผู้นำ หมายถึง ความสามารถพิเศษด้านผู้นำ และมีศักยภาพสูง ปรากฏเป็นแนวที่โดดเด่นมากกว่าบุคคลอื่นเมื่อเปรียบเทียบกับผู้มีความสามารถพิเศษด้านผู้นำที่มีอายุระดับเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกันของนักเรียน โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูลที่ค้นพบโดยครู ผู้ปกครอง ตนเอง และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง

7.2 กลยุทธ์ หมายถึง วิธีการหรือแผนการของผู้บริหารที่คิดขึ้นอย่างรอบคอบ เพื่อนำเครื่องข่ายการมีส่วนร่วมไปพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

7.3 เครื่องข่ายการมีส่วนร่วม หมายถึง การรวมตัวกันของผู้มีส่วนร่วมในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ประกอบด้วย

เครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียน และเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียนโดยร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมินผล และร่วมนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนาส่งผลให้ได้ รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับ โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนมีอัจฉริยภาพสูงขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการพัฒนา อัจฉริยภาพสูงกว่าก่อนการพัฒนา นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็น ต่อรูปแบบ การพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ไม่แตกต่างกัน และมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียน หลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.3.1 เครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียน หมายถึง การรวมตัวกันของผู้มีส่วนร่วม ภายใน โรงเรียน ในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลใน ปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ได้แก่ คณะกรรมการสถานศึกษาโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล คณะกรรมการบริหารโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล คณะกรรมการนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล สมาคมศิษย์เก่าอำมาตย์พานิชนุกูล และเครือข่าย ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล โดยร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมินผล และร่วมนำผลการประเมิน ไปปรับปรุงพัฒนา ส่งผลให้ได้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพ ของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนมีอัจฉริยภาพสูงขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพสูงกว่าก่อน การพัฒนานักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็น ต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของ นักเรียนไม่แตกต่างกัน และมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล หลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.3.2 เครือข่ายการมีส่วนร่วมนอกโรงเรียน หมายถึง การรวมตัวกันของผู้มีส่วนร่วม ภายนอกโรงเรียนในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ได้แก่ บุคคลทั่วไป องค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น สถานศึกษาในประเทศ/ต่างประเทศ สถาบันอุดมศึกษา สถาบันทางศาสนาและ องค์กรระหว่างประเทศโดยร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมินผล และร่วมนำผล การประเมินไปปรับปรุงพัฒนา ส่งผลให้ได้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์ เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนมีอัจฉริยภาพสูงขึ้น มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพสูงกว่าก่อนพัฒนา นักเรียน ครู และผู้ปกครองมี ความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ไม่แตกต่างกัน และมีความพึงพอใจ ต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.4 บุคคลทั่วไป หมายถึง ประชาชนโดยทั่วไป ข้าราชการ ลูกจ้าง พ่อค้า นักธุรกิจที่มี

ส่วนร่วมในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 โดยร่วมวางแผน กำหนดกิจกรรม ร่วมทำปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมิน และร่วมนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนา ส่งผลให้ได้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับ โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนมีอัจฉริยภาพสูงขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพสูงกว่าก่อนพัฒนา นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็น ต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนไม่แตกต่างกัน และมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.5 องค์การภาครัฐ หมายถึง หน่วยงานทางราชการ และองค์กรของทางราชการที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 โดยร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมิน และร่วมนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนา ส่งผลให้ได้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับ โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนมีอัจฉริยภาพสูงขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพสูงกว่าก่อนพัฒนา นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ไม่แตกต่างกันและมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.6 องค์กรเอกชน หมายถึง บริษัท ห้างร้าน มูลนิธิ ชมรม สมาคม กลุ่มและองค์กรที่มีใช้องค์กรของทางราชการ ที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 โดยร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมินผล และร่วมนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนา ส่งผลให้ได้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับ โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลนักเรียนมีอัจฉริยภาพ สูงขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพสูงกว่าก่อนพัฒนา นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็น ต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนไม่แตกต่างกัน และมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลหลังการพัฒนา สูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.7 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง องค์กรบริหารส่วนจังหวัด องค์กรบริหารส่วนตำบล และเทศบาล ที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 โดยร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมิน และร่วมนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนา ส่งผลให้ได้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับ โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนมีอัจฉริยภาพสูงขึ้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพสูงกว่าก่อนพัฒนา นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ไม่แตกต่างกัน และมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.8 สถานศึกษาในประเทศ/ต่างประเทศ หมายถึง โรงเรียน วิทยาลัย และสถาบันการศึกษาอื่นที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน และจัดการศึกษาดำรงปริญญาตรีทั้งของรัฐและเอกชน ในประเทศไทยและต่างประเทศ ที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 โดยร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมินผล และร่วมนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนา ส่งผลให้ได้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับโรงเรียน นักเรียนมีอัจฉริยภาพสูงขึ้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพสูงกว่าก่อนพัฒนา นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ไม่แตกต่างกัน และมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.9 สถาบันอุดมศึกษา หมายถึง มหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาอื่นในประเทศไทยจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป ที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 โดยร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผนร่วมประเมินผล และร่วมนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนา ส่งผลให้ได้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนมีอัจฉริยภาพสูงขึ้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพสูงกว่าก่อนพัฒนา นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็น ต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ไม่แตกต่างกัน และมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล หลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.10 สถาบันทางศาสนา หมายถึง วัด มัสยิด และ โบสถ์ รวมทั้งพระ ผู้นำศาสนา นักบวช ครูสอนศาสนาและองค์คณะบุคคลของแต่ละศาสนาที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 โดยร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมินผล และร่วมนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนาส่งผลให้ได้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนมีอัจฉริยภาพสูงขึ้น นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ไม่แตกต่างกันและมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.11 องค์การระหว่างประเทศ หมายถึง หน่วยงาน สถาบันและองค์การระหว่างประเทศที่

มีส่วนร่วมในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 โดยร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผน ร่วมประเมินผล และร่วมนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนา ส่งผลให้ได้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนมีอัจฉริยภาพสูงขึ้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพสูงกว่าก่อนพัฒนา นักเรียนครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็น ต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ไม่แตกต่างกัน และมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูลหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

7.12 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยจากการประเมินคุณภาพนักเรียนแต่ละวิชา แต่ละระดับชั้น ตามหลักสูตรสถานศึกษา ในปีการศึกษา 2548 ปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีอัจฉริยภาพด้านภาษาไทย พิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย อัจฉริยภาพด้านภาษาอังกฤษ พิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อัจฉริยภาพด้านวิทยาศาสตร์ พิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ อัจฉริยภาพด้านคณิตศาสตร์ พิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ อัจฉริยภาพด้านดนตรี พิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ อัจฉริยภาพด้านกีฬา พิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีอัจฉริยภาพด้านผู้นำ พิจารณาจากผลการประเมินคุณภาพผู้เรียนตามระบบประกันคุณภาพการศึกษาคุณลักษณะเด็กกระบี่ 9 ประการ ประเด็นการประเมินที่ 4 นักเรียนรู้จักเป็นผู้นำและผู้ตามได้เหมาะสมกับกรณี โดยพิจารณาค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพดีและดีเยี่ยมของนักเรียน เทียบค่าเป็นร้อยละ

7.13 นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ปีการศึกษา 2548-2550

7.14 นักเรียนทั่วไป หมายถึง นักเรียนที่ยังไม่พบแวວความสามารถพิเศษ หรือนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษยังไม่โดดเด่นกว่านักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในวัยเดียวกัน ระดับชั้นเดียวกันและในสภาพแวดล้อมเดียวกัน

7.15 นักเรียนที่มีแวວอัจฉริยภาพ หมายถึง นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ และมีศักยภาพสูงปรากฏเป็นแวວที่โดดเด่นมากกว่าบุคคลอื่นเมื่อเปรียบเทียบกับผู้มีความสามารถพิเศษที่มีอายุระดับเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกัน

7.16 ครู หมายถึง ครูผู้สอนและครูที่ปรึกษาปฏิบัติหน้าที่ในฐานะครูแนะแนวในโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ปีการศึกษา 2548-2550

7.17 ผู้ปกครอง หมายถึง บิดา มารดา หรือผู้รับผิดชอบดูแลนักเรียนระหว่างการศึกษา

อยู่ในโรงเรียนอามาศ์พานิชกุล ปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550

7.18 ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ผู้อำนวยการ โรงเรียนอามาศ์พานิชกุลที่ดำรงตำแหน่งระหว่างปีการศึกษา 2548-2550

7.19 ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง หมายถึง นักจิตวิทยา ครู ผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะทาง ผู้ปฏิบัติ หรือผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับแววจักษุวิทยา 7 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านกีฬา และด้านผู้นำ ดำเนินการศึกษา ข้อมูลขั้นต้นของนักเรียน สัมภาษณ์ ทดสอบภาคปฏิบัติและวินิจฉัยขั้นสุดท้ายว่ามีอักษุวิทยาในด้านใด

8. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ จะทำให้ได้รูปแบบ แนวทางการพัฒนาอักษุวิทยาของนักเรียนโรงเรียนอามาศ์พานิชกุล โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม และเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนครู บิดามารดาและผู้ปกครอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากระบี่และโรงเรียนในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ ดังนี้

1. โรงเรียนอามาศ์พานิชกุล มีรูปแบบการพัฒนาอักษุวิทยาของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมที่เหมาะสม
2. นักเรียนได้รับการศึกษาค้นพบแววจักษุวิทยาของตนเอง และได้รับการพัฒนาอักษุวิทยาได้อย่างเต็มศักยภาพ
3. ครูมีแนวทางในการค้นหาแววจักษุวิทยาของนักเรียน และการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอักษุวิทยาของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมผ่านกระบวนการวิจัยและพัฒนา
4. ผู้ปกครองนักเรียนมีส่วนร่วมในการค้นหาแววจักษุวิทยาของนักเรียนและร่วมจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอักษุวิทยาของนักเรียน
5. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ และโรงเรียนในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ได้ศึกษาผลการวิจัย และนำไปขยายผลการพัฒนาอักษุวิทยาของนักเรียนในระดับโรงเรียนและระดับจังหวัดและระดับประเทศต่อไป